

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
ÎNCHEIERE

17 aprilie 2024

mun. Chișinău

Curtea Supremă de Justiție
completul de judecată în componența:
Președinte – Țurcan Anatolie,
Judecători – Daguța Sergiu, Eremciuc Ghenadie,

a examinat, fără citarea părților, admisibilitatea recursului declarat de către avocatul Lupan Vadim în numele inculpatului, prin care solicită casarea deciziei din 02 noiembrie 2022 a Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău și a sentinței din 23 iulie 2022 a Judecătoriei Chișinău /sediul Buiucani/, în cauza penală privindu-l pe

Coroian Sergiu XXXXX, născut la XXXXX, originar din XXXXX, domiciliat temporar în XXXXX.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 08.04.2020 – 22.07.2022 (prima instanță);
2. 10.08.2022 – 02.11.2022 (instanța de apel);
3. 03.02.2023 – 17.04.2024 (instanța de recurs).

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința din 22 iulie 2022 a Judecătoriei Chișinău /sediul Buiucani/, Coroian Sergiu a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d); 179 alin. (2) Cod penal și a fost condamnat în baza acestor Legi, stabilindu-i pedeapsa după cum urmează:

- în baza art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal – 1 an închisoare;
- în baza art. 179 alin.(2) Cod penal – 10 luni închisoare.

Conform art.84 alin.(1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i s-a stabilit lui Coroian Sergiu pedeapsa definitivă de 1 an 6 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis.

S-a dispus încasarea din contul inculpatului Coroian Sergiu în beneficiul părții vătămate Ursu Doina, suma de 4500 lei, cu titlu de prejudiciu material cauzat prin infracțiune.

1.1. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, Coroian Sergiu la data de 14 septembrie 2019, în perioada de timp cuprinsă între 12:20 min. - 13:10 min., urmărind scopul sustragerii bunurilor altei persoane, dându-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, prevăzând urmările și dorind în mod conștient survenirea lor, acționând cu intenție directă îndreptată spre atingerea scopului stabilit, asigurându-se că acțiunile sale rămân neobservate, aflându-se în mun. Chișinău, str. Tighina 48, a intrat în debaraua Frizeriei „Lola”, de unde pe ascuns a sustras un rucsac de culoare neagră, la prețul de 400 lei, în care se afla un disc abraziv de debitat metal, la prețul de 120 lei și o pereche de căști de model Bluetooth Apple AirPods, la prețul de 3500 lei, ulterior cu bunurile sustrase a părăsit locul comiterii infracțiunii. În rezultatul acțiunilor ilegale, Coroian Sergiu i-a cauzat părții vătămate Ursu Doina, un prejudiciu material în proporții considerabile în sumă totală de 4020 lei.

Astfel, prin acțiunile sale, Coroian Sergiu a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 186 alin. (2) lit. d) Cod penal: *”furt, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.”*

Tot el, Coroian Sergiu, la data de 14 septembrie 2019, aproximativ la ora 16:00, în lipsa unui drept, prevăzut de lege, ilegal, fără consimțământul proprietarei, a pătruns în domiciliul de la XXXXX, care aparține cu drept de proprietate cet. Todica Maria XXXXX, după care, fără careva motiv i-a aplicat ultimei o lovitură cu pumnul în regiunea feței, cauzându-i dureri fizice. La cerințele proprietarei de a părăsi locuința, Coroian Sergiu a refuzat, continuând acțiunile sale criminale.

Astfel, prin acțiunile sale, Coroian Sergiu a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 179 alin. (2) Cod penal: *”violarea de domiciliu, exprimată prin pătrunderea și rămânerea ilegală în domiciliul unei persoane fără consimțământul acesteia și refuzul de a-l părăsi la cerința acesteia, însoțită cu aplicarea violenței.”*

2. Sentința primei instanțe a fost contestată cu apel de către avocatul Lupan Vadim în interesele inculpatului Coroian Sergiu, solicitând casarea sentinței, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatul să fie achitat, invocând că:

- probatoriul administrat la materialele cauzei este insuficient pentru atragerea inculpatului la răspundere penală;

- partea vătămată Todica Maria (în epizodul prevăzut de art.179 alin.(2) Cod penal), a declarat în instanță că Coroian Sergiu nu a intrat în domiciliul ei, iar declarațiile oferite la etapa urmăririi penale nu le susține, deoarece au fost scrise de ofițerul de urmărire penală, fiindu-i solicitată doar semnătura. Același răspuns Todica Maria l-a oferit și la întrebarea suplimentară a instanței, când a fost întrebată dacă inculpatul a intrat în domiciliul ei, temei pentru care în speță nu sunt întrunite elementele infracțiunii penale prevăzute la art.179 alin.(2) Cod penal;

- în epizodul prevăzut de art.186 alin.(2) Cod penal, nu există nici o probă directă care l-ar incrimina pe Coroian Sergiu de sustragerea rucsacului din frizeria “Lola”, acuzarea fiind bazată pe presupuneri și deduceri ale martorilor, motiv pentru care nu există vreun temei legal de a-l acuza pe inculpat în săvârșirea acestei infracțiuni.

3. Prin decizia din 02 noiembrie 2022 a Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău, a fost respins ca nefondat apelul declarat, cu menținerea fără modificări a hotărârii contestate.

3.1. Pentru a decide astfel, instanța de apel a indicat că, prima instanță a stabilit în mod corect situația de fapt și vinovăția inculpatului care a fost dovedită cu certitudine și fără echivoc, dând faptelor săvârșite încadrarea juridică corespunzătoare materialului probator administrat.

Aceste împrejurări au fost constatate din totalitatea de probe acumulate la cauza penală sus-indicată și care au fost corect apreciate, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor.

În urma verificării probelor instanța de apel a ajuns la concluzia că, vinovăția inculpatului Coroian Sergiu este probată, argumentele avocatului Lupan Vadim în interesele inculpatului Coroian Sergiu fiind neîntemeiate.

Instanța de apel a atestat că declarațiile inculpatului Coroian Sergiu privind nevinovăția sa în comiterea faptelor penale incriminate se combate prin totalitatea de probe pertinente, concludente, utile și veridice cercetate în ședința de judecată și anume prin declarațiile părții vătămate, martorilor nominalizați și probele scrise cercetate în ședința de judecată. Aceste probe coroborează între ele și demonstrează incontestabil vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii de furt și cauzare de daune materiale în proporții considerabile precum și comiterea infracțiunii de violarea de domiciliu.

Instanța de apel a considerat că vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunilor incriminate este confirmată prin cumulul de probe cercetate, ce coroborează între ele și careva divergențe între declarațiile părții vătămate, a martorilor și probele scrise care ar trezi dubii nu sunt reținute.

Iar nerecunoașterea vinei de către inculpat instanța de apel a apreciat-o ca o metodă de apărare și un drept de a nu se auto incrimina garantat de art. 66 Cod de procedură penală și art. 6 CEDO, or persoana care pe parcursul procesului penal are calitatea procesuală de inculpat nu poate fi urmărit pentru depunerea declarațiilor false sau refuzul de a face declarații și nu poate fi calificată ca circumstanță agravantă la stabilirea pedepsei penale.

Astfel, instanța de apel a considerat că prin analiza declarațiilor părților vătămate a martorilor și probelor scrise cercetate în ședința de judecată cu certitudine se dovedește vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunilor incriminate, iar

acuzățiile sunt bine justificate standardului de dovadă „în afara dubiilor rezonabile”, la această concluzia a ajuns instanța de apel din analiza probelor pertinente și concludente, utile administrate în ședința de judecată care nu au fost combătute de către partea apărării, astfel de dovadă rezultă din existența deducerilor suficient de puternice, clare și concordante sau a similelor prezumției de fapt necombătute, care poate fi luat în considerație de comportamentul părților când sunt obținute dovezile respective.

4. Decizia instanței de apel este contestată cu *recurs* ordinar de către avocatul Lupan Vadim în numele inculpatului, care indică ca temei de recurs prevederile de art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) și 12) Cod de procedură penală (redacția Legii 66 din 05.04.2012 în vigoare din 27.10.2012), și solicită casarea deciziei instanței de apel, pronunțarea unei noi hotărâri prin care inculpatul să fie achitat.

În motivarea recursului, recurentul a invocat argumente similare cu cele indicate în apel (pct. 3 din prezenta decizie).

5. Examinând admisibilitatea recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție concluzionează inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

Titularul recursului s-a conformat prevederilor art. 422 Cod de procedură penală (redacția legii cu modificările operate prin art.IV din Legea nr. 246 din 31.07.2023, în vigoare 01.09.2023), în conformitate cu care, termenul de declarare a recursului este de două luni de la data comunicării deciziei integrale și recursul a fost depus în termenul prevăzut de lege.

Conform prevederilor art. XI alin.(3) din Legea pentru modificarea unor acte normative (modificarea cadrului normativ conex reformei Curții Supreme de Justiție), (nr.246 din 31.07.2023, în vigoare 01 septembrie 2023), recursurile depuse la Curtea Supremă de Justiție până la data intrării în vigoare a prezentei legi vor fi examinate în baza temeiurilor în vigoare la data depunerii recursului. Totodată, din textul legii menționate, rezultă că procedura de examinare a admisibilității recursurilor depuse la Curtea Supremă de Justiție până la data intrării în vigoare a acestei legi, urmează să fie efectuată conform noilor modificări introduse în prevederile Codului de procedură penală, în vigoare din 01 septembrie 2023.

În conformitate cu art. 432 alin.(1) Cod de procedură penală, (redacția Legii nr.246 din 31.07.2023, în vigoare 01 septembrie 2023), instanța de recurs examinează admisibilitatea recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, în baza materialelor din dosar.

Potrivit art.432 alin.(2) pct. 4) Cod de procedură penală, un complet din 3 judecători, prin încheiere, declară inadmisibil recursul dacă recursul este vădit neîntemeiat.

În temeiul art. 432 alin.(4) Cod de procedură penală, în încheierea privind inadmisibilitatea recursului se menționează sumar faptele cauzei, motivele și temeiul

inadmisibilității. Aceasta se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se comunică părților.

Din textul recursului declarat, se atestă că recurentul critică decizia instanței de apel prin prisma prevederilor art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) și 12) Cod de procedură penală (redacția legii în vigoare la data declarării recursului, până la 01.09.2023), și anume: hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivului hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale; faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Verificând legalitatea hotărârii atacate sub acest aspect, instanța de recurs atestă că, temeiurile de recurs invocate de către recurent, nu și-au găsit confirmarea, în speță nefiind constatăte erorile de drept invocate.

Tot aici, completul de judecată menționează, că argumentele din recurs sunt aceleași care au fost invocate și în cererea de apel, în privința cărora instanța de apel s-a pronunțat în mod argumentat și detaliat.

Completul de judecată constată că, deși recurentul a indicat temeiul de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, acesta în recursul înaintat nu a motivat și argumentat incidența acestui temei, mai mult, recurentul în recurs invocă doar faptul că vinovăția inculpatului nu a fost dovedită, astfel, completul de judecată nu poate reține temeiul prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală, or, recurentul s-a limitat la doar indicarea lui în mod declarativ.

În continuare, referitor la temeiul indicat de către recurent prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, completul de judecată stabilește că deși recurentul invocă în recurs că vinovăția inculpatului nu a fost dovedită, indicând că nu sunt probe, declarațiile părții vătămate din cadrul ședinței de judecată nu indică la faptul că inculpatul a săvârșit vreo infracțiune, apărarea invocă în recurs temeiul: „*Faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită*”, astfel, completul de judecată stabilește că apărarea deși afirmă că inculpatul nu a săvârșit nici o faptă de care este învinuit susține în recurs că totuși faptele de care este învinuit inculpatul sunt încadrate greșit, în aceste circumstanțe, completul de judecată conchide că recurentul se contrazice în propriul recurs.

Mai mult, completul de judecată observă că, recurentul invocând temeiul de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală, însă nu a indicat care ar fi încadrarea juridică corectă după considerentele lui a faptelor săvârșite de inculpat.

În aceste circumstanțe, completul de judecată conchide că nu poate reține nici temeiul invocat de către recurent prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 12) Cod de procedură penală.

În privința temeiului de recurs invocat de recurent, prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, completul de judecată constată că nu și-a găsit confirmarea în urma cercetării materialelor cauzei, nefiind identificate careva circumstanțe care ar justifica incidența acestui temei de recurs, dat fiind faptul că, instanța de apel, la judecarea apelului și adoptarea deciziei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, s-a expus detaliat și argumentat asupra motivelor relevante invocate în apelul apărării, fiind reflectate clar motivele pe care se întemeiază soluția instanței de apel în privința recunoașterii vinovăției inculpatului în săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. d); 179 alin. (2) Cod penal, soluție întemeiată pe acțiunile procesuale și cumulul de probe, cercetate, verificate și apreciate just prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar toate probele în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, fără a fi admisă vreo eroare de fapt sau de drept ce ar afecta legalitatea deciziei instanței de apel. Or, decizia instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, și în partea contestată de avocat în prezentul recurs, fapt ce determină lipsa unor temeiuri justificative de a interveni în decizia instanței de apel sub aspectele contestate.

Cât ține de argumentele recurentului referitor la faptul că inculpatul urmează a fi achitat, completul de judecată, punctează că reprezintă o interpretare subiectivă a recurentului ce nu poate fi acceptată, or în decizia instanței de apel au fost combătute aceste argumente (vol. III, f.d. 16 – 30), motivare ce este în coroborare cu circumstanțele constatate în prezenta cauza penală în baza cumulului de probe cercetate de instanța de apel, ce se acceptă de instanța de recurs, ce nu contravine practicii CtEDO.

Pornind de la cele expuse supra completul de judecată conchide că, temeiuri de a pune la îndoială veridicitatea argumentelor instanței de apel expuse în decizia sa lipsesc, iar motivarea din decizia acesteia, în virtutea corectitudinii ei și pentru a evita repetări inutile, instanța de recurs ordinar o acceptă și o însușește, fapt ce vine în corespundere cu jurisprudența CtEDO, care în pct.37 a hotărârii sale în cauza Albert vs. România din 16.02.2010, statuează că art.6 §1 din CEDO, deși obligă instanțele să își motiveze deciziile, acest fapt nu poate fi înțeles ca impunând un răspuns detaliat pentru fiecare argument (Van de Hurk vs Olanda, 19 aprilie 1994, pct. 61), cu toate acestea noțiunea de proces echitabil necesită ca o instanță internă, fie prin însușirea motivelor furnizate de o instanță inferioară, fie prin alt mod, să fi examinat chestiunile esențiale supuse atenției sale.

Din acest punct de vedere se conchide că, de fapt, în cauză nu s-au comis erorile de drept semnalate de recurent, deci, nu persistă temei de casare a soluției adoptate de instanța de apel, iar pedeapsa stabilită inculpatului, a fost aplicată în limitele legii.

Generalizând raționamentele mai sus nominalizate, completul de judecată concluzionează că, temeiurile de casare prevăzute la art.427 alin.(1) pct. 6), 10) și 12) Cod de procedură penală, nu sunt incidente speței, iar recursul declarat este inadmisibil, ca fiind vădit neîntemeiat.

6. În conformitate cu art.432 alin.(1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Inadmisibilitatea recursului declarat de către avocatul Lupan Vadim în numele inculpatului, împotriva deciziei din 02 noiembrie 2022 a Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău, în cauza penală privindu-l pe **Coroian Sergiu XXXXX**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Țurcan Anatolie

Judecători

Daguța Sergiu

Eremciuc Ghenadie